

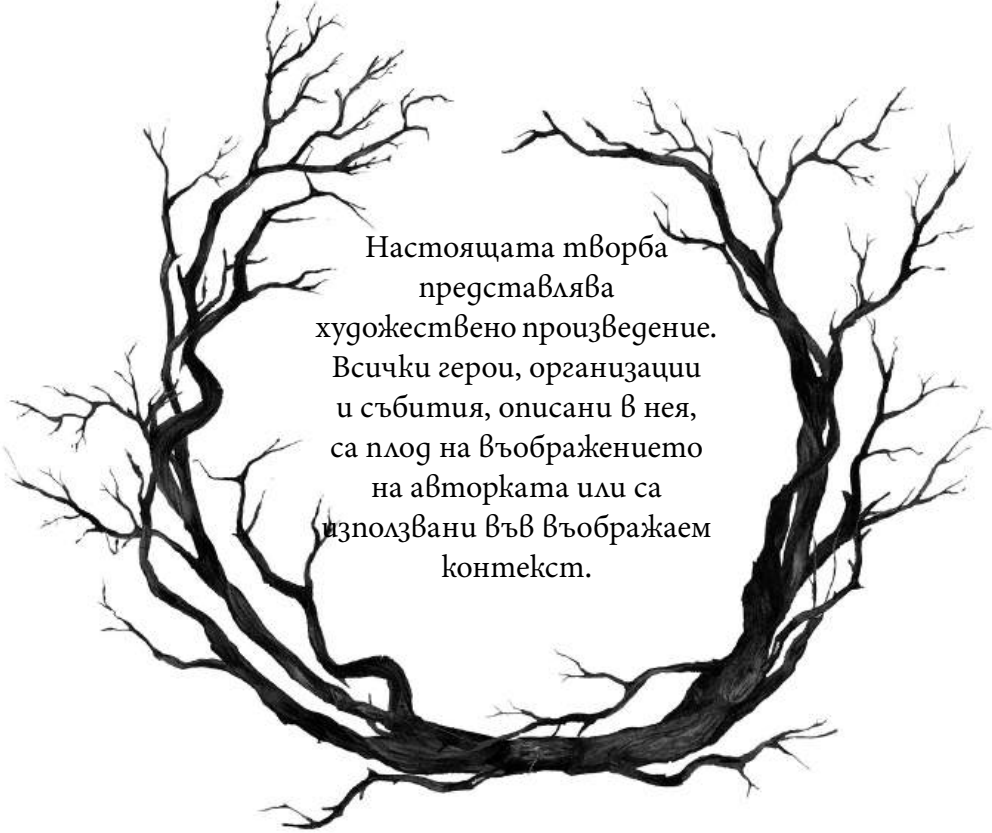

ХАРПЪР Л. УУДС

СБОРНИЩЕТО

Превод от английски език
Йоана Гацова

 ciela

Настоящата творба
представява
художествено произведение.
Всички герои, организации
и събития, описани в нея,
са плод на въображението
на авторката или са
използвани във въображаем
контекст.

За онези от нас, които ги обичат зли.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРКАТА

Мили мои малки вещици,

Последните няколко години бяха същинска въртележка – крехко равновесие между зашеметяващи възходи и съкрушителни падения. Не отделих времето, от което се нуждаех, за да се посветя на лечението си, обзета от решимост да помогна на децата си да се справят със собствената си травма и скръб, когато животът ни се преобърна с главата надолу.

Докато не се появи Уилоу. Насред най-дългия период на хронично изтощение и творчески блокаж в кариерата ми, Уилоу и Грей нахлуха с гръм и трясък, за да ми покажат, че някои гласове още продължават да говорят.

Някои истории се пишат мъчително бавно. Може да отнеме много време да опознаеш героите в такава дълбочина, че наистина да започнеш да живееш с техния глас и опит, да бъдеш уязвим с тях.

Но още от първото изречение, историята на Уилоу се лееше свободно на страниците – така бързо, че екипът ми едва ѝ насмозваше. Думите

̀̀ ме обсебиха и ми отне цели седмици да проумея
защо.

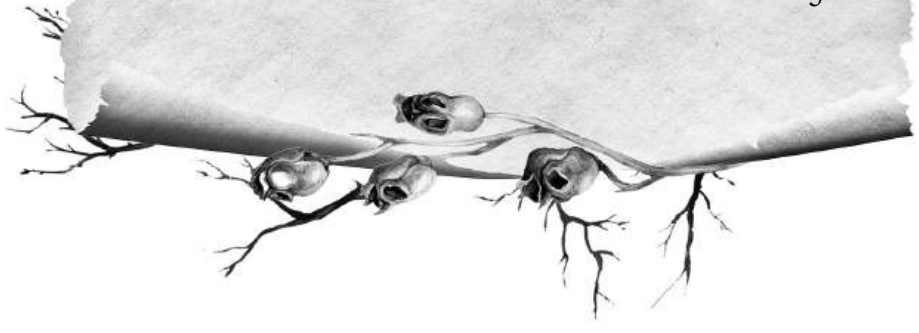
Тя е всичко, което ми се иска да бях, когато
трябваше да се изправя лице в лице със собствени-
те си демони.

Уилоу е толкова уверена във всяко свое действие.
Решимостта ѝ е стоманена, винаги отстоява по-
зицията си и онова, в което вярва – нещо, което аз
самата дълго не смеех да правя. Тя не позволява на
никого да я кара да изпитва вина за целите и амби-
циите ѝ, нито пък от това, че е готова да направи
всичко необходимо, за да ги превърне в действител-
ност.

Надявам се тя да вдъхнови и вас, така както
вдъхнови мен. Дори и ако изглежда, че всичко работи
против вас, а лъжите само продължават да се
трупат.

Надявам се да продължите да се борите.

С цялата ми обич,
Агу

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЯ ЗА СЪДЪРЖАНИЕТО

„Сборището“ е мрачен, паранормален роман с готически елементи, разположен в света на „мрачната академия“. Главният мъжки герой в поредицата е неотстъпчив, манипулативен и обича да се налага. Характерът му отива отвъд типичните ни антигерои, които се намират някъде в „сивата зона“ в морално отношение, и по мое мнение, той е всъщност злодей, на когото се пада щастлив край.

В съдържанието се засягат тежки теми като:

- несигурно съгласие
- принудително хранене
- подробни описания на насилие
- груби и графични сексуални епизоди
- принудителна близост
- предателство
- споменаване на минал тормоз и крайни реакции спрямо конкретни стимули, провокирани от причинената травма
- насилие с хладно оръжие
- подробни описания на кръв
- физически наранявания, нанесени на главната героиня
- ритуално убийство

НАСЛЕДНИЦИТЕ НА КРИСТЪЛ ХОЛОУ

КРИСТАЛНИ ВЕЩИЦИ
(ИЗВЕСТНИ ОЩЕ КАТО „БЕЛИТЕ“)

Дом Петра
Дом Белтран

КОСМИЧНИ ВЕЩИЦИ
(ИЗВЕСТНИ ОЩЕ КАТО

„ЛИЛАВИТЕ“)
Дом Реалта
Дом Амар

ЗЕМНИ ВЕЩИЦИ
(ИЗВЕСТНИ ОЩЕ КАТО

„ЗЕЛЕНИТЕ“)
Дом Магуза
Дом Брай

ВЪЗДУШНИ ВЕЩИЦИ
(ИЗВЕСТНИ ОЩЕ
КАТО „СИВИТЕ“)

Дом Аурей
Дом Дево

ВОДНИ ВЕЩИЦИ
(ИЗВЕСТНИ ОЩЕ КАТО „СИНИТЕ“)

Дом Тетуга
Дом Хоторн

ВЕЩИЦИ НА ЖЕЛАНИЕТО
И СЕКСА
(ИЗВЕСТНИ ОЩЕ КАТО
„ЧЕРВЕНИТЕ“)

Дом Ероти
Дом Пуйбоду

ОГНЕНИ ВЕЩИЦИ
(ИЗВЕСТНИ ОЩЕ КАТО
„ЖЪЛТИТЕ“)

Дом Колинс
Дом Медлок

ВЕЩИЦИ-НЕКРОМАНТИ
(ИЗВЕСТНИ ОЩЕ КАТО
„ЧЕРНИТЕ“)

Дом Хеката

АЛАРИК ГРЕЙСЪН ТОРН

През триста двайсет и деветте години, откакто се появих на бял свят, се научих да ценя изящното в живота. Красотата на изкусно изрязаното цветно стъкло на прозорците с високи арки и призмите светлина по плочките от тъмен камък в коридорите на университет „Холоус Гроув“, са само част от тях. Дори съблазнителното ухание на вещерска кръв, носещо се откъм пратеничката, която ме придружаваше до залата на Трибунала, не можеше да помрачи красотата му.

Сборът не беше склонен да чака никого – дори мъжа, когото бяха назначили за ректор на скъпоценното си висше училище. Паяжини и прах покриваха пътеката пред нас и ме накараха да се възмутя от упадъка, застигнал университета през петдесетте години, откакто бях стъпил в него за последен път.

Вещицата до мен спря пред портите на Трибунала, в гъното на коридора. Размаха красивия си маникюр над ключалката и проследи с поглед как механизмът от желязо и злато се завърта и вратата се отваря. Зъбчатите колела се задвижиха бавно, едно след друго – като вълна, която пое нагоре по вратата, след като останалите ключалки не последваха примера на първата. Металните пръти, които препречваха границата между двете крила на вратата, най-сетне се плъзнаха назад. Мекото щракване от отварянето им беше сигнала, който вещицата чакаше, за да хване бравата.

– Колко поколения ви делят от сестрата на Джордж Колинс? – попитах я, с което я накарах да свие устни и да ми хвърли поглед през рамо.

– Девет поколения ме делят от *Сбора* – озъби ми се тя с неприязън.

Вещиците винаги се сърдеха, като се напомнеше какво се беше случило с предците им – двете вещици, които са властвали над общността им през вековете.

Сузана Магиза и Джордж Колинс вече не съществуват – бяха ги заменили двете половини на *Сбора*, когато Шарлот Хеката ги вдигна от гроба.

– Колко жалко – ухилих се аз. – Сара Колинс беше така прекрасна, преди да умре. За нещастие, явно не е успяла да предаде тази своя черта на наследничките си.

На лицето на вещицата се изписа шокирано изражение, а аз пристъпих през портата, чиито крила беше отворила. Обърнах се надясно и се запътих към залата на Трибунала, където ме чакаше *Сборът*. Придружителката ми остана до портата като доброто кученце, каквото я беше възпитала да бъде нейната пра-пра-пра-*колко-там-пъти*-баба.

УИЛОУ

Два месеца по-късно

Прошеннати гуми ме зовяха, носеха се точно извън обсега ми. Не можех да различа нищо, освен приглушените гласове на мъртвите, не можех да схвана гумите, които се опитваха да ми прошеннат.

Даже заради жената, която лежеше в ковчега пред мен, не успях да уловя магията, която още не беше съвсем моя. Ако затворех клепачи за достатъчно дълго, може би щях да успея да се самоубедея, че последната седмица е била просто сън. Че ми се беше привидял кошмарен фантом, плод на най-ужасните части от въображението ми – в деня, за който ме подготвяха, откакто се помнех.

Онзи ден, от който исках да избягам повече от всичко на света.

Невидима стена сякаш ме делеше от шепота зад гърба ми, далечното жужене на гласа на майка ми. Като че ли бях успяла да се изолирам от живите в опита си да я чуя. Знаех, че всички онези хора, които преди мърмореха зад гърба ѝ, чакаха реда си да се сбогуват с жената, която никога нямаше да могат да разберат, но не можех да се насиля да отворя очи.

Бях застанала с ходила на ширината на раменете – навик, който баща ми се стараяше да ми внуши, откакто се помнех. Да бъда готова за всичко и по всяко време, за нападението на някой ловец – или за нещо още по-лошо. Плочките под обувките ми бяха неестествени, отделяха ме и ми пречеха да докосна единственото, което ми позволяваше да усетя душата си цяла.

Пръстта под краката ми.

– Лоу – разнесе се тих глас.

Една ръчичка се пъкна в моята, мънички пръстчета се преплетоха с моите в хватка, която ни беше така позната. Аш продължи да чака до мен, даже след като каза името ми, за да ми даде време да се окопитя. Да спра силата, която заплашваше да ме обхване цялата. Бяхме предпазили брат ми от истината за нас за негова собствена безопасност, заради онова, което щеше да го сполетти, ако откриеше собствената си магия и ни навлече гнева на Сборището.

Аз трябваше да остана силна, за му помогна. Все пак жената, която лежеше и гниеше в ковчеза си пред очите на всички, не беше само *моя* майка, а и негова.

Заставих се да отворя очи и се втренчих в снимките на майка ни и семейството ни. Усмивнати лица, загледани в тълпата, и измамно човешки на вид. Като че мястото ни беше тук, при положение, че в единствения

